

Butlletí Àrquies

El butlletí trimestral de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat
Desembre 2016

EDITORIAL

2016, un altre any sense refugi

REFLEXIONS

Per un 2017 amb un major respecte pel dret d'asil

VIOLACIONS DE DRETS HUMANS

Conflictes actuals; conflictes oblidats

Perseguides per ser dones

Drets econòmics, socials, culturals i ambientals

Orientació sexual i identitat de gènere

ENTREVISTA A ENHAMED AHMED

“Vaig marxar del Sàhara perquè allà no hi ha futur”

SUMARI

EDITORIAL

3 2016, un altre any sense refugi

REFLEXIONS

6 Per un 2017 amb un major respecte pel dret d'asil

VIOLACIONS DE DRETS HUMANS

8 Conflictes actuals; conflictes oblidats

9 Perseguides per ser dones

10 Drets econòmics, socials, culturals i ambientals

11 Orientació sexual i identitat de gènere

TESTIMONIATGE

13 “Vaig marxar del Sàhara perquè allà no hi ha futur”

Enhamed Ahmed, refugiat

CEA(R)

Comissió Catalana
d'Ajuda al Refugiat

GOBIERNO CATALÁN
DE ASUNTOS EXTERIORES
DIRECCIÓN GENERAL
DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA Y
DIRECCIÓN GENERAL

Editorial

2016, un altre any sense refugi

La UE i Espanya van seguir mostrant una “desesperant lentitud” en els processos de reubicació i reassentament i una “sorprenent rapidesa” per establir nous obstacles a les persones refugiades.

En 2016 més de 5.000 persones van perdre la vida en el Mediterrani tractant d'arribar a Europa, un nou rècord que la confirma com la ruta més mortal del món.

Gener, obstacles a qui salva vides. Malgrat el fred, centenars de persones intenten cada setmana arribar a les illes gregues des de la costa de Turquia en fràgils embarcacions. En la majoria d'ocasions són voluntaris els que ajuden a les persones refugiades i migrants a fer l'última part del recorregut salvant innombrables vides. No obstant això, al llarg de l'any s'han succeït diferents moments en els quals s'ha tractat de criminalitzar la solidaritat, amb detencions incloses com les dels bombers de PROEMAID que segueixen pendents de judici.

Editorial

Febrer, Tarajal dos anys d'impunitat. En complir-se dos anys de la mort de 14 persones i una desaparició a Ceuta després de l'ús de material antidisturbis, vam denunciar al costat de 19 organitzacions socials que, després de quedar pendent d'apel·lació a l'octubre de 2015, encara no s'ha fet justícia i aquestes 15 morts continuen impunes.

Març, un acord il·legal. La Unió Europea i Turquia signen i immediatament engeguen un acord que permet les devolucions de refugiats des de Grècia a aquest país. El caràcter col·lectiu de les expulsions, la consideració de Turquia com un 'país segur', i el criteri basat exclusivament en la nacionalitat vulnereu la normativa europea i internacional en matèria d'asil.

A més a més, al març es van complir 5 anys de l'inici del conflicte a Síria sense que la comunitat internacional prengui mesures efectives per protegir a la població civil. Les conseqüències són devastadores: 250.000 persones han perdut la vida i més d'11 milions s'han vist obligades a abandonar les seves llars, de les quals més de 4 milions i mig viuen en països veïns en duríssimes condicions.

CEAR va reclamar al nou Govern 5 mesures urgents per defensar les persones refugiades

Abril, el naufragi de l'asil. En el seu "Informe Lesbos, zona zero del dret d'asil", CEAR va documentar les vulneracions al dret d'asil que es produïen a la illa i en la península grega a causa de les polítiques acordades per la Unió Europea. En particular, es va comprovar que la majoria de refugiats no coneixien el programa de reubicació ni

els passos per acollir-se al mateix. A més, arran de l'acord UE- Turquia, es va iniciar l'expulsió de més de 300 persones a aquest país, entre elles diverses sol·licitants d'asil.

Al febrer vam denunciar que encara no s'ha fet justícia per la mort dels 15 migrants al Tarajal

Maig, Europa es blindat. El tancament de la frontera entre Grècia i Macedònia provoca que milers de persones muntin durant mesos un campament improvisat prop de la localitat grega d'Idomeni. Les imatges de famílies malvivint entre el fang no és suficient perquè Europa reconsideri la seva política de blindatge de fronteres i habiliti vies legals i segures. El 24 de maig el campament és desallotjat per força i les persones són traslladades a campaments en altres parts del país.

Aquest mateix mes, amb el suport de 294 organitzacions i més de 12.000 signatures individuals, CEAR presenta una denúncia a l'acordo UE-Turquia davant la Comissió Europea, el Consell d'Europa i el Defensor del Poble Europeu per la vulneració dels drets de les persones refugiades.

Juny, Espanya: més sol·licituds menys refugi. L'Informe Anual de CEAR va denunciar que, l'any amb major nombre de sol·licituds d'asil de persones que fugen de conflictes, baixin alarmantment els índexs de concessió: 7 de cada 10 van ser rebutjades. El 20 de juny, amb motiu del Dia Internacional del Refugiat, CEAR reclama al futur nou Govern 5 mesures urgents i realitzables per defensar els drets de les persones refugiades.

Editorial

Juliol, acollida a comptagotes. Després de complir-se un any del primer acord del Consell Europeu sobre reubicació i reassentament, les xifres mostraven la passivitat flagrant de les autoritats europees. Fins avui s'havien realitzat 3.105 reubicacions (nombre similar al nombre de morts en el Mediterrani en aquest moment) i poc més de 7.200 reassentaments. De seguir amb aquest ritme, el procés de reubicació trigaria 43 anys en comptes dels dos compromesos.

Agost, un equip de 65 milions. Per primera vegada en uns Jocs Olímpics va participar un equip format únicament per persones refugiades, que va competir en nom de les 65 milions que per diferents motius han hagut de fugir de les seves llars. A més, la Defensora del Poble Europeu obre una recerca sobre la denúncia interposada a l'acordo UE-Turquia.

Setembre, cimeres sense resultats. Els dies 19 i 20 es van celebrar importants reunions de líders mundials sobre migració i refugi sense que s'obtingués cap compromís ferm i immediat que pugui canviar la realitat de les persones que fugen de les seves llars. Un any abans, van anar els líders de la UE els que van signar els acords de reubicació i reassentament, però un any després amb prou feines havia complert un 7% de l'acordat. Una mostra de la UE de dues velocitats, "desesperadament lenta a l'hora d'acollir i oferir vies legals i segures, ràpids i eficaços per impedir l'accés dels sol·licitants d'asil als seus territoris"

A més a més, el primer aniversari de la commovedora imatge de l'Aylan sense vida en una platja va recordar una altra dolorosa realitat. Des de llavors, més de 400 nens i nenes haurien perdut la vida en el Mediterrani.

Octubre: tanquem els CIE! Després de diversos actes de protesta a diversos Centres d'Internament d'Estrangers (CIE), nombroses organitzacions, entre elles CEAR, van tornar a reclamar el tancament definitiu d'aquests centres on es produeix un incompliment sistemàtic dels drets i les garanties previstos. Durant l'any 2015, de totes les persones internades en els CIE de l'estat espanyol, solament un 41% van ser finalment expulsades d'Espanya, la qual cosa a més posa en evidència la ineficàcia d'aquest model.

Novembre, tragèdies sense resposta. El bloqueig de la ruta grega va provocar que cada vegada més persones optessin pel trajecte més perillós entre Líbia i Itàlia. El mes va començar amb dos naufragis enfront de les costes líbies en el qual van perdre la vida més de 300 persones. Però

aquesta vegada el fet no va ocupar portades ni va merèixer discursos de líders europeus promettent mesurades per evitar noves tragèdies.

Desembre, menys arribades i rècord de morts. L'any acaba amb el macabre rècord de morts: més de 5.000 persones s'haurien deixat la vida en el Mediterrani tractant d'arribar a Europa. Des de l'any 2000, la xifra ascendeix a 37.000 vides perdudes. En canvi, el nombre d'arribades a Europa per mar va descendir des del més d'un milió de l'any passat a una mica més de 350.000.

El fracàs dels compromisos europeus d'acollida queda patent en les 60.000 persones atrapaades a Grècia, que porten mesos amuntegades en campaments sense que se'ls ofereixi cap solució ni hagin pogut presentar la seva sol·licitud d'asil.

*L'any acaba amb el
rècord de més de 5.000
morts en el Mediterrani*

Reflexions

Per un 2017 amb un major respecte al dret d'asil

Miguel Pajares

President de CCAR

Treballarem sense descans perquè el 2017 sigui una mica millor que l'any recentment acabat pel que fa al respecte dels drets de les persones refugiades. Realment, el 2016 ha estat un any de forta reculada a Europa en matèria de drets humans. Després de l'eclosió, produïda en la tardor de l'any 2015 per tota Europa, d'un important moviment de solidaritat amb les persones refugiades, expressada amb la crida "Refugees Welcome" que va ressonar en tots els països, la dreta xenòfoba es va rearmar i va intensificar les seves consignes i missatges de rebot a l'acolliment de refugiats, fins que va aconseguir que els governs s'alineessin entorn de les postures més tancades i repressives que impulsaven alguns Estats (Polònia, Hongria, República Txeca i Eslovàquia, principalment). Nous filats van voltar Europa: a les quals ja existien entre Espanya i el Marroc, entre Grècia i Turquia, i entre Bulgària i Turquia, es van sumar unes altres (ara acabades o en construcció) entre Hongria i Sèrbia, entre Macedònia i Grècia, entre Àustria i Eslovènia, entre Noruega i Rússia... A més, es van tancar les fronteres europees amb Grècia, es va intensificar la repressió policial als països balcànics i, finalment, es va arribar a l'acord amb Turquia.

L'acord que la Unió Europea va signar amb Turquia i que va entrar en vigor el 20 de març de 2016 va ser qualificat per diferents organis-

mes internacionals amb l'estatus de contrari a la Convenció de Ginebra sobre Refugiats de 1951 i a altres tractats i lleis, com la Carta Europea de Drets Fonamentals i les directives de la Unió Europea sobre asil. En síntesi, l'acord es redueix a un pagament per part de la UE de 6.000 milions d'euros a Turquia perquè aquest país no deixi arribar a territori europeu als refugiats.

Però no només l'acord amb Turquia és il·legal, tot el conjunt d'aquesta política de rebuig als refugiats ho és. La Convenció de Ginebra sobre Refugiats diu que tota persona que pateixi algun tipus de persecució (per motius com els ètnics, religiosos, polítics, etc.) té dret a sol·licitar asil en un país signatari de la Convenció (tots els Estats europeus ho són). Això, en principi, no incloïa a les persones que fugien de guerres, però la Carta Europea de Drets Fonamentals (jurídicament vinculant en tota la UE), en el seu article 19 estableix el Principi de No Devolució, i la Directiva europea 2011/95/UE (sobre requisits per al reconeixement de l'estatut de refugiat i la protecció subsidiària), en el seu article 15c, concreta aquest principi establint que els qui fugen de "una violència indiscriminada en situacions de conflicte armat" tenen dret a la protecció subsidiària. Per tant, el dret d'asil els vas agafar a totes les persones que estan fugint de les guerres actuals.

Reflexions

Respecten aquest dret els Estats europeus? En absolut: estan denegant sistemàticament els visats (el permís d'entrada al país) a totes les persones que procedeixen de països en guerra; i a això sumen les tanques i filats perquè no creuin les fronteres per fora dels llocs fronterers, els controls policials en el mar, els acords amb països tercers perquè els seus policies s'encarreguin d'evitar que els refugiats s'acostin a les nostres fronteres, etc. Els refugiats que entren a Europa no ho fan perquè els Estats, en compliment de la llei, els han obert la porta, ho fan (la majoria) creuant irregularment la frontera, pagant a les màfies i jugant-se la vida en el mar (gairebé 5.000 persones l'han perdut en 2016).

Si tenim en compte que per sol·licitar asil en un país europeu és necessari entrar en ell, ja que està pràcticament eliminada la possibilitat de sol·licitar-ho en ambaixada, podem concloure que l'actual política de tancament de fronteres a l'entrada de refugiats és clarament il·legal.

Aquesta política il·legal dels Estats està alimentant els prejudicis i el rebuig social cap a

Els governs han d'atrevir-se a respondre al discurs xenòfob

totes aquelles persones refugiades que estan ja dins d'Europa; uns prejudicis i un rebuig que el populisme xenòfob s'havia encarregat d'expandir prèviament. Això s'ha convertit en un mur interior col·locat al voltant de les persones refugiades que és gairebé pitjor que els murs exteriors aixecats perquè no entrin. Cada nou

atemptat terrorista que es produeix a Europa és patit per les persones refugiades en veure's assenyalades com a còmplices dels terroristes o poc menys. I el problema és que estem en un cercle viciós: com més creixen els prejudicis i

Els refugiats que entren a Europa no ho fan perquè els Estats els hagin obert la porta

el rebuig xenòfob, més s'inclinen els governs cap a polítiques dures contra els refugiats; i com més dures es fan aquestes polítiques, major és el missatge que transmeten que els refugiats són un perill del que hem de protegir-nos, i, per tant, més s'alimenten els prejudicis i major és el creixement de l'extrema dreta.

D'aquest cercle viciós només podem sortir amb polítiques valentes de defensa del dret d'asil. Els governs han d'atrevir-se a dir que els refugiats poden entrar perquè tenen dret a això i, a més, perquè impedir-ho és il·legal. Han d'atrevir-se a respondre al discurs xenòfob construint un discurs alternatiu basat en els drets humans i en els principis fonamentals de la Unió

Europea. Han de dedicar els recursos suficients a les polítiques d'acolliment perquè els refugiats s'acomodin ràpid i bé en la societat, perquè això

també servirà per combatre el discurs xenòfob. Han de recolzar-se en els sectors de la societat que sí volen acollir persones refugiades, que, malgrat l'auge de la xenofòbia, també són molts, i inclouen no només associacions i diferents col·lectius de la societat civil, sinó també ajuntaments i altres institucions.

Violacions de Drets Humans

CONFLICTES ACTUALS; CONFLICTES OBLIDATS

La persecució del col·lectiu Rohingya a Birmània

Una recent investigació sobre la situació del col·lectiu Rohingya duta a terme per part d'AI revela la pressió sota la que està sotmesa aquesta minoria.

Segons aquesta font, el passat 9 de novembre del 2016, uns centenars d'homes d'aquest col·lectiu van atacar tres casernes de la policia, assassinant 9 oficials i emportant-se armes. Enfront d'aquest acte, la resposta no es va fer esperar, i l'exèrcit birmà va llançar una ofensiva de duríssimes conseqüències sota la premissa de detenir als culpables.

En el seu report, Amnistia Internacional posa sobre la taula proves on demostren la responsabilitat del govern i del seu exercit en la mort de civils sense cap connexió amb l'atac, la violació de dones i nenes i la crema de cases i poblats d'un grup ja perseguit des de fa dècades.

Podeu trobar més informació [en aquest enllaç](#).

L'annexió de la península de Crimea per part de Rússia continua amb molts dubtes per resoldre

A falta de poc temps per complir-se el tercer aniversari de l'ocupació i annexió de la Península de Crimea per part de Rússia, la manca d'informació sobre les desaparicions de persones defensores del cantó ucraïnès fa encendre les alarmes. Segons AI, entre 6 i 18 dissidents haurien desaparegut sense deixar rastre, fet que posa sota sospita els mètodes empleats per alguns dels defensors del bàndol rus.

Per altra banda, l'entitat denuncia la censura de diaris, agències de notícies, canals de TV i webs de caràcter pro-ucraïnès o crític amb el govern rus. Més enllà de la falta de lliure informació, es posa èmfasis en el veto a les manifestacions o festes pro-ucraïneses, posant com a principal requisit que els esdeveniments amb grans aglomeracions de caràcter públic, cultural o d'entreteniment només puguin ser organitzats per les autoritats en la majoria dels casos, o sota criteris molt restrictius en cas contrari. Per últim, es posa en entredit la legalitat de l'aplicació del total de la llei russa sobre el territori, essent Rússia la potència ocupant i firmant de la Convenció Europea dels Drets Humans.

Podeu trobar més informació [en aquest enllaç](#).

El dur dia a dia de les persones refugiades que sobreviuen als camps del nord del Camerun

Ja fa temps que Boko Haram és ben present en el context africà i l'última notícia en relació amb les seves conseqüències prové de la frontera entre el Camerun i Nigèria. Segons IRIN, es calcula que 60.000 persones nigerianes es trobarien refugiades al nord del país camerunès, al camp de Minawao. A més, unes 27.000 persones estarien sobrevivint per la mateixa zona a casa de familiars o coneguts.

Violacions de Drets Humans

Un dels problemes prové de la sobre ocupació del camp, on es calcula que hi viuen tres cops més persones del que seria el màxim establert en un inici. A més, aquelles qui hi resideixen no comptem amb cap mena de suport psicològic ni el permís per part del Govern camerunès per moure's lliurement pel territori, fet que les obliga a dependre exclusivament d'una ajuda humanitària insuficient per al total de les persones que s'hi troben refugiades.

Podeu trobar més informació [en aquest enllaç](#).

Un dels antics alts comandants de l'exercit colombià, sota sospita

Tal com relatava HRW el passat 20 de desembre, l'ex cap de l'exèrcit, el general Mario Montoya Uribe, podria estar involucrat en greus violacions dels Drets Humans. Segons aquesta font, han aparegut noves evidències que demostrarien que el General hauria estat al corrent de les execucions extrajudicials dutes a terme entre febrer del 2006 i novembre del 2008. Els anomenats casos de "falsos positius", que augmentaven de forma irreal el nombre de baixes en conflicte es van començar a disparar a partir del 2002, i no va ser fins al març del 2016 que Montoya no va ser citat a declarar a l'Audiència. En tot cas, l'audiència es va suspendre i fins al moment no hi ha hagut cap altra formulació de càrrecs en la seva contra a Colòmbia.

Fa tres mesos, Human Rights Watch va poder accedir a centenars de pàgines amb transcripcions de les declaracions de testimonis (sis Generals de l'Exercit) a la Fiscalia General de la Nació entre agost del 2015 i gener del 2016. Aquests testimonis suggerien que el General sabia, o al menys comptava, amb informació sobre casos de "falsos positius" comesos sota el seu mandat, i no va prendre mesures per impedir que continuessin succeint.

Podeu trobar més informació [en aquest enllaç](#).

PERSEGUIDES PER SER DONES

Nenes embarassades excloses dels sistema educatiu regular a Sierra Leone

Ja fa aproximadament dos anys i mig del brot d'Ébola que va colpejar Sierra Leone. Tanmateix, hi ha efectes col·laterals que encara perduren i poc tenen a veure amb la protecció sanitària de la població d'aquest país costaner a l'Oceà Atlàntic.

Entre d'altres, l'impacte negatiu de la crisi del Ébola va donar lloc a un augment de les relacions d'explotació i abús. Això va fer que el nombre d'embarassos de nenes entre 15 i 20 anys s'incrementés considerablement. Un estudi realitzat per Secure Livelihoods Consortium durant el 2016 afirmava que les enquestes dels Fons de Població de les Nacions Unides indicaven que 18.119 adolescents van quedar embarassades durant aquest període.

En resposta a aquesta situació, i com a mesura preventiva, el Govern va oficialitzar una pràctica que ja es venia produint de forma informal des de feia dècades, l'expulsió de les nenes embarassades del sistema educatiu tradicional a partir d'abril del 2015. Actualment, aquestes nenes, estigmatitzades dins dels centres escolars, es veuen obligades a abandonar el seu curs per passar a un curs pont. Encara que aquest curs -gestionat pel Ministeri d'Educació amb el suport d'UNICEF i del Regne Unit- està servint en gran mesura per evitar l'abandonament prematur dels estudis, sembla

Violacions de Drets Humans

ser que manca de característiques per fer-lo definitivament útil. En aquest sentit, les crítiques es basen en el fet que les nenes no continuen amb algunes de les matèries o no tenen autorització per presentar-se a proves acadèmiques, essent aquest últim factor un incompliment de les obligacions de Sierra Leone de proporcionar igualtat d'accés a una educació de qualitat per a tots els nens i totes les nenes.

A l'octubre del 2016, el Comitè pels Drets del Nen va instar a Sierra Leone a aixecar immediatament la prohibició discriminatòria de que les nenes embarassades assisteixin a l'escola i es presentin a proves acadèmiques, i a garantir que tant elles com les mares adolescents rebin ajuda i suport per continuar amb la seva educació en escoles regulars.

Podeu trobar més informació [en aquest enllaç](#).

Bones i males notícies entre el col·lectiu femení de l'Afganistan

La desigualtat entre homes i dones es troba ben present en aquest país asiàtic. Segons HRW, no són pocs els exemples de la preocupant situació sota la qual es troben vivint aquelles dones i nenes que tracten de buscar una alternativa a la concepció de que “les dones haurien d'estar a casa seva amb un hijab i dignitat, una posició que Déu els hi ha donat” .

Per començar, previ a la bona notícia, és necessari contextualitzar quina és la situació actual a través dels esdeveniments que s'han anat produint durant aquests últims mesos. En primer lloc, el 17 de desembre del 2016, basant-se en la defensa del principi anteriorment esmentat, cinc dones que treballaven en la seguretat de l'aeroport de Kandahar van ser assassinades, juntament amb el conductor, en el seu camí a la feina. Un dels fets xocants són les paraules d'una de les autoritats de la regió, Niamatullah Wafa, qui en resposta a aquestes morts, instava a les dones a mantenir la dignitat que Déu els hi havia donat des de casa seva a través d'un post al seu compte de Facebook. Aquest fet es produïa poques hores després de que una escola de nenes fos incendiada a la província de Logar i dos dies més tard que un home que acusava a la seva promesa de no ser verge, decidís raptar a la seva germana menor d'edat en el seu lloc. A aquests fets, cal afegir la demanda d'asil als Estats Units duta a terme per la primera dona pilot del país com a conseqüència de les amenaces rebudes cap a ella i la seva família.

Però tal com dèiem, fora bo acabar amb una notícia positiva, Reuters va informar el passat 26 d'octubre que 20 dones havien sigut seleccionades per formar part de l'equip de 80 enginyers i enginyeres encarregats de la reconstrucció del Palau Darulaman de Kabul. La notícia és que aquesta tria no formava part de cap pla o projecte especial destinat a la promoció de la igualtat entre ambdós gèneres, sinó que es tractava simplement d'una tria per mèrits.

Podeu trobar més informació [en aquest enllaç](#).

DRETS ECONÒMICS, SOCIALS, CULTURALS I AMBIENTALS

Preocupant falta de llibertat d'expressió a Rússia

Cada cop són més les veus que s'alcen en protesta contra les polítiques restrictives de llibertat d'expressió al país més gran del món. Com a conseqüència, cada cop són majors els esforços per fer callar aquells qui criden. Una mostra n'és l'aprovació de la llei que donava capacitat a l'Estat

Violacions de Drets Humans

per interferir en la vida privada de la població per motius de seguretat. D'entre les característiques, aquesta llei requereix als proveïdors d'internet i mòbil emmagatzemar totes les dades sobre comunicacions per sis mesos i tota la metadada per tres anys. També es censuren les activitats religioses fora de les institucions oficialment reconegudes, s'incrementava el càstig per aquells qui "justifiquen públicament el terrorisme" online, etc.

Podeu trobar més informació [en aquest enllaç](#).

La crisi de la premsa libanesa

Tot i no ser una notícia d'abast mundial, el diari "Al Safir", conegut com un dels diaris progressistes del Líban, ha deixat de publicar-se. El que, segons paraules de Tomás Alcoverro, va ser referent de la informació lliure als països àrabs durant dècades, no ha pogut fer front al context actual. Tal com diu el seu director, el diari es trobava en un context on la única veu audible era la dels canyons i les armes, ni les idees ni les opinions tenien cap eco. Aquesta desaparició és tan sols un exemple de la crisi que està vivint la premsa tradicional en alguns països del món àrab, on, conjuntament amb Al Mustaqbal i Al Nahar, diari referent conservador de la família Tueni, la premsa tradicional està en declivi.

Podeu trobar més informació [en aquest enllaç](#).

Amnistia Internacional denuncia l'ús de mà d'obra infantil darrere d'alguns dels productes que consumim

"L'oli de palma encobreix violacions dels drets humans", aquest és el titular sota el qual es desenvolupa la denuncia duta a terme per part d'AI. En aquest article, es posen en entredit les afirmacions fetes per part d'aquelles empreses que importen oli de palma de plantacions en possessió de la gegant Wilmar, a Indonèsia.

Tal com relata aquest article, grans empreses presents als nostres supermercats asseguren utilitzar oli de palma sostenible quan en realitat n'adquireixen de plantacions on, a més de gent adulta, s'hi poden trobar treballant nens d'entre 8 i 15 anys.

Podeu trobar més informació [en aquest enllaç](#).

ORIENTACIÓ SEXUAL I IDENTIDAD DE GÈNERE

Dissenyador i activista LGBTI agredit i detingut a Turquia

El dissenyador de moda i activista LGBTI Barbaros Sansal va ser agredit a la seva tornada a Turquia aquest nadal. Segons fonts locals i internacionals, Sansal va ser colpejat per una massa enfervorida a la sortida de l'avió a Istanbul després d'haver penjat un vídeo crític amb el Govern turc. Tanmateix, curiosa és la reacció de l'alcalde d'Ankara, Melih Gökçek, qui a través del seu compte de Twitter normalitzava la situació a través de la següent piulada:

"La nació turca va reaccionar en contra seva mentre abandonava l'avió. No facis enfadar a la gent Barbaros"

Violacions de Drets Humans

Posteriorment, el dissenyador va ser detingut per la policia sota denuncia per incitació a l'odi a través dels medis i empronat en una de les majors presons del país, aquella on la majoria dels periodistes condemnats s'hi troben.

Podeu trobar més informació [en aquest enllaç](#).

Taiwan, a pocs passos d'aprovar el matrimoni entre persones del mateix sexe

El matrimoni entre persones del mateix sexe és legal a Argentina, Bèlgica, Brasil, Canadà, Colòmbia, Anglaterra, França, Islàndia, Irlanda, Luxemburg, els Països Baixos, Nova Zelanda, Noruega, Portugal, Escòcia, Sudàfrica, Espanya, Suècia, els Estats Units, Uruguai, Gales i algunes parts de Mèxic. Malauradament, a dia d'avui, en aquesta llista no hi trobem cap país asiàtic. Ara bé, potser això està a punt de canviar. Des de fa mesos, els ciutadans i ciutadanes d'aquesta illa tocant a la Xina estan debatent sobre l'aprovació del matrimoni entre persones homosexuals.

Segons les enquestes, la majoria de la població estaria a favor de l'aprovació de la llei en qüestió, tot i que la lluita per la defensa dels valors "tradicionals" no ho posarà fàcil. Al novembre del 2016, 10.000 persones es van manifestar en contra pels carrers de Taipei.

Sigui com sigui, aquest és un important pas endavant per un dels països més tolerants d'Àsia en aquesta matèria. De moment, els principals partits polítics, el Partit Democràtic Progressista i el conservador KMT s'hi han mostrat a favor, donant fins i tot suport al dret a adopció.

Podeu trobar més informació als següents enllaços:

<http://www.economist.com/news/asia/21711096-it-would-be-first-country-asia-legalise-it-taiwan-debates-gay-marriage>

<https://www.hrw.org/news/2016/12/12/eyeing-marriage-equality-taiwan>

Testimoniatge

“Vaig marxar del Sàhara perquè allà no hi ha futur”

Enhamed Ahmed, refugiat

Fa només dos mesos que viu a Sabadell, però ha estat en altres parts d'Espanya. Va amb una samarreta amb la inscripció Sàhara lliure i porta una polsera amb la bandera sahrauí. Enhamed Ahmed Mohamed té 23 anys, i en fa dos que va marxar del seu país, on vivia en un camp de refugiats.

Fins que un dia se li va presentar l'oportunitat de marxar i no la va deixar escapar. Ho va fer en una embarcació “com una pastera però que s'assembla més a un vaixell”, segons explica, i després va passar sota el seient d'un cotxe, quan ja havia entrat a Espanya. Per fer-ho va haver de pagar “una mica més de 2.000 euros”

Els motius per abandonar el Sàhara? “Allà no hi ha futur”, diu l'Enhamed, que ho justifica ràpidament amb una lliçó de la història del seu país. “Portem més de 40 anys en campaments de refugiats. Esperem la independència perquè estem dividits en dos parts, i el problema és que Espanya no ens reconeix com a país, no vol solucionar-ho, i Marroc ens està ocupant”

Colònia espanyola

El Sàhara Occidental, la regió on vivia l'Enhamed, és un territori del nord d'Àfrica que està en mans del Comitè Especial de Descolonització de la ONU. El procés de descolonització es va inte-

Testimoniatge

rompre quan Espanya va abandonar el terreny i el va cedir al Marroc, però els acords entre els dos països no són vàlids i, per tant, els organismes internacionals no reconeixen la sobirania de Marroc. Amb aquesta lògica, l'administradora legal del Sàhara, a falta de descolonització, continua sent Espanya.

És per aquest motiu que molts sahrauís marxen del seu país per buscar-se la vida a Espanya. “El criteri que seguim és el que ens facilita més els papers”, explica l'Enhamed, i com que el Sàhara és colònia espanyola, els immigrants que arriben tenen una mica de “facilitats” per aconseguir els papers gràcies a que “alguns dels nostres pares han estat a l'exèrcit espanyol i tenen carnet d'espanyol antic”, tot i que l'Enhamed no estava en aquesta situació.

Libertat sahrauí

La vida quotidiana en els dos països és molt diferent. Al Sàhara, l'Enhamed vivia en un camp amb la seva família, estudiava cinema i treballava en el que podia. Està molt implicat en la causa del seu país, si va estudiar cinema va ser per “explicar qui som els sahrauís, per què seguim lluitant per la nostra independència”.

En canvi, el dia a dia aquí “és molt actiu, has de seguir unes normes, hi ha unes rutines”, explica. L'Enhamed segueix formant-se i intenta trobar feina, cosa que és “difícil perquè no coneixes a ningú i la gent s'allunya una mica per ser estran-

ger”. Ara que ha aconseguit els papers la situació és una mica diferent, “quan no els tens és com estar en una presó, et sents un menys a la societat”, ho defineix.

Refugiats a Sabadell

Però l'Enhamed no és l'únic refugiat que viu a Sabadell. Actualment hi ha 15 persones refugiades que viuen en pisos propietat de la CCAR a la ciutat. L'Ajuntament hi té un conveni i els refugiats viuen en pisos de propietat municipal gestionats a través de l'entitat en la primera fase de l'acollida, que dura sis mesos.

“La gent de la CCAR són com la meua família d'aquí”, afirma l'Enhamed, que esbossa un somriure quan parla dels voluntaris de l'entitat que li ha facilitat els papers i l'ha introduït en la vida social del país. Des de la CCAR defensen el dret d'asil i els drets de les persones

immigrants o, tal i com ho defineix l'Enhamed, “és gent que posa del seu temps per ajudar-te i per obrir-te portes”.

Tot i que en un parell d'ocasions es va plantejar tornar al seu país, ara té clar que només hi aniria a veure la família i els amics. “Vull tenir una vida i una família aquí i seguir estudiant en el món de l'audiovisual”, sentència il·lusionat.

Entrevista realitzada per Lídia Arderiu. Fotos de David B. Publicada inicialment a [I Sabadell](#).

